

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016r.

sprawy **M. T.**

skazanego z art. 207§1 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. w zb. z art. 245 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 23 lutego 2015 r., sygn. akt II Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z. X Wydział Zamiejscowy z siedzibą w K. z dnia 19 września 2014r. sygn. akt X K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1 – oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
- 2 – zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego i materialnego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonywanym przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Oceniając sformułowane w niniejszej sprawie zarzuty kasacyjne podnieść należy, że w istocie stanowią one próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej instancji kontroli orzeczenia. Stanowczo zatem stwierdzić należy, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti*.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów kasacyjnych stwierdzić wypada, że Sąd Odwoławczy nie mógł naruszyć w opisanym przez obronę zakresie art. 433 § 2 k.p.k. skoro na k. 6 uzasadnienia swego wyroku przedstawił rozważania co do tego zarzutu, a co więcej, uczynił to w sposób trafny. Bezspornie ma bowiem rację Sąd Okręgowy wskazując na całkowitą bezzasadność zarzutu naruszenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. Prawem pokrzywdzonej była odmowa składania zeznań. Skoro zaś z prawa tego skorzystała, nie musiała podawać powodów, dla których to uczyniła. W przeciwnym wypadku, prowadziłoby to do obejścia przepisów dających pokrzywdzonej – świadkowi takie uprawnienie i faktycznie zmuszałoby to ją, wbrew jej woli, do składania zeznań w sprawie, przynajmniej w zakresie podania powodów owej odmowy. Z oczywistych względów jest to niedopuszczalne, a tym samym, nie może stać się podstawą do formułowania zarzutu naruszenia prawa.

Drugiego z zarzutów naruszenia prawa procesowego obrona w kasacji w istocie nie uzasadnia, wskazując jedynie, że stanowią one konsekwencję zarzutu pierwszego. W tej sytuacji Sąd Najwyższy może jedynie stwierdzić, że skoro pierwszy z zarzutów okazał się całkowicie chybiony, to konsekwentnie, tak też należy ocenić te zastrzeżenia, które są z nim związane.

Całkowicie bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 438 k.p.k. Sąd Odwoławczy nie stwierdził bowiem zaistnienia żadnego ze wskazanych w tym przepisie uchybień, nie mógł więc tego przepisu zastosować.

Podobnie ocenić należy zarzut naruszenia prawa materialnego postawiony w pkt 2 kasacji. W istocie jest to bowiem, jak wskazano to już na wstępie, niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skoro nie jest możliwe dokonanie zmiany kwalifikacji prawnej przypisanych skazanemu czynów bez zmiany ustaleń faktycznych dokonanych w tym zakresie przez Sąd Rejonowy.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Oceniając sytuację materialną skazanego orzeczono o zwolnieniu skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

I.n